

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. Ing. M. P.**, zast. JUDr. Janem Klaiem, advokátem, se sídlem Lukavická 22, Plzeň, proti žalovanému: **velitel vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2019, č. j. MO 265219/2019-3031, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 23/2019 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Klaila.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce podal dne 12. 8. 2008 „žádost o náhradu na ušlé mzdě“ v souvislosti s výkonem služeb LZS (letecká záchranná služba) a SAR (služba pátrání a záchrany) za celé období, kdy byl určován k plnění úkolů LZS a SAR. Svůj nárok odůvodnil tím, že služby LZS a SAR vykonával v rámci 24hodinových směn, které byly pouze formálně rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Za dobu označenou jako služební pohotovost tedy byla žalobci vyplacena pouze příslušná náhrada, ačkoliv z materiálního hlediska se stále jednalo o výkon služby a měl mu náležet plat včetně všech případných příplatků.

[2] Správní orgány ve věci vydaly vícero rozhodnutí, jimiž žádost žalobce zamítly. Jednotlivá rozhodnutí, resp. rozhodnutí o odvolání následně v průběhu soudního

přezkumu zrušil Krajský soud v Ostravě (nejprve rozsudkem ze dne 29. 1. 2009, č. j. 22 Ca 11/2009 - 98, a následně rozsudkem ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69).

[3] Velitel vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017, č. j. MO 62738/2017-2427, žalobci z části vyhověl a přiznal mu odměnu za práci přesčas ve výši 67.055 Kč, ve zbylém rozsahu žádost jako nedůvodnou zamítl. Nároky uplatněné předmětnou žádostí do 14. 8. 2005 posoudil správní orgán prvního stupně jako promlčené. I právě citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však zrušil žalovaný a věc mu vrátil k dalšímu řízení rozhodnutím ze dne 12. 10. 2017, č. j. MO 210056/2017-3031.

[4] Naposled o žádosti žalobce rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 17. 1. 2019, č. j. MO 21628/2019-2427, jímž žádosti částečně vyhověl a přiznal žalobci odměnu za práci přesčas ve výši 74.007 Kč, včetně úroků z prodlení. Ve zbytku žádost zamítl a nároky uplatněné za období do 15. 8. 2005 shledal promlčenými. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 9. 2019, č. j. MO 265219/2019-3031, zamítl a posledně uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[5] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 23/2019 - 76, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na skutečnost, že podle služebních orgánů byla žalobci služební pohotovost nařizována organizačními rozkazy vydávanými na období příslušného kalendářního roku ve spojení s denními rozkazy. Z těchto podkladů (jakož ani dalších dokumentů založených ve spise) však ve vztahu k žalobci není zjevné, jakou formu rozkazů byly v letech 2005 a 2006 a 2008 nařizovány služební pohotovosti, tudíž zda prostřednictvím písemných organizačních rozkazů, jako tomu bylo v případě organizačního rozkazu ze dne 2. 1. 2007 v roce 2007, či se jednalo o rozkazy ústní. Krajský soud však shledal, že vzhledem k tomu, že organizace směny byla v letech 2005 až 2008 totožná (o čemž nebylo mezi účastníky řízení sporu), přičemž služba v délce 24 hodin byla rozdělena na část služby (od 7 h. do 19 h.) a na část pohotovosti (od 19 h. do 7 h. následujícího dne). Za nesporné považoval krajský soud i doby, kdy měl být žalobce přítomen na daném pracovišti z rozkazu nadřízeného, sporné bylo pouze to, zda se jednalo kromě služby i o pohotovost, a co bylo případně jejím obsahem. Ve vztahu k letům 2005, 2006 a 2008 neměl krajský soud nařízení pohotovosti vůbec za prokázané.

[7] Ve vztahu k roku 2007 krajský soud dovodil, že žalobci byla rozkazem č. 1 ze dne 2. 1. 2007 formálně nařízena služební pohotovost. Z toho však nelze současně dovozovat naplnění podmínky důležitého zájmu služby ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném v době, do níž spadají uplatněné nároky (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Pro určení, zda mu přísluší plat za výkon služby či „pouze“ odměna za služební pohotovost, bylo ale nutné postavit najisto, jaké činnosti žalobce v rámci nařízené služební pohotovosti vykonával, tj. zda byl charakter činností během služební pohotovosti identický s činnostmi nařizovanými žalobci v rámci výkonu služby.

[8] Krajský soud také poukázal na obsah svědeckých výpovědí (provedených v průběhu správního řízení). Shrnuj, že podle některých svědků byla doba služby a doba pohotovosti co do náplně totožná a jednalo se o 24hodinovou službu. Někteří svědci sice vypověděli,

pokračování

že většinu času v době služební pohotovosti (mezi 19 h. a 7 h. následujícího dne) nečinili vojáci nic, přesto jim však určitá činnost byla nařízena. Krajský soud proto uzavřel, že i v době služební pohotovosti vykonávali vojáci stejné činnosti jako v době služby. Shoda podle krajského soudu nepanovala ani v tom, zda v době služební pohotovosti probíhala stejným způsobem jako v době služby i letová příprava.

[9] Krajský soud tudíž dovodil, že správní orgány dostatečně nevyhodnotily všechny svědecké výpovědi a nevysvětlily, jaký byl průběh služby a pohotovosti co do obsahu těchto režimů. Není přitom rozhodné, že v době označené jako pohotovost byla konkrétní vykonaná činnost proplácena. Ani za této situace totiž není vyloučeno, že režim v době pohotovosti (od 19 h. do 7 h. následujícího dne) byl totožný jako v době výkonu služby. Obdobně správní orgány nevysvětlily, proč se žalobce jako člena LZS či LZPS týkají skutečnosti, na které odkazovaly ve vztahu ke službám SAR. Odstranění těchto rozporů proto krajský soud uložil žalovanému v dalším řízení.

[10] Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že správní orgány uplatnily námitku promlčení jím uplatněných nároků v rozporu s dobrými mravy. Poukázal na skutečnost, že žalobci nic nebránilo, aby se proti výkladu zastávanému služebními orgány včas bránil, a této námitce nepřisvědčil. Promlčení představuje obecné pravidlo, k jehož prolomení musí existovat závažné důvody. Přesto krajský soud shledal, že správní orgán prvního stupně nevysvětlil, proč došlo k promlčení nároku na dorovnání ušlého platu za červenec roku 2005. Žalovaný pak neobjasnil, jak se jeho odlišné posouzení otázky promlčení [spočívající v uvedení jiného dne pro uplatnění tohoto nároku (16. 7. 2008) v návaznosti na jeho splatnost (15. 8. 2005) oproti správnímu orgánu prvního stupně (16. 8. 2008)] promítlo do napadeného rozhodnutí, jímž potvrdil stejnou výši nároku žalobce jako správní orgán prvního stupně.

[11] K žalobní námitce, že služební orgány nepostupovaly správně, pokud nerozšířily posuzování žalobcovy žádosti i na období let 2008 až 2012, krajský soud uzavřel, že ze správního spisu nejsou patrné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly žalobnímu tvrzení o uplatnění rozšíření návrhu učiněného žalobcem, a uložil žalovanému se touto skutečností v dalším řízení opětovně zabývat.

[12] Krajský soud závěrem shrnul, že v roce 2007 byla žalobci v rozporu se zákonem nařizována služební pohotovost, ačkoliv nebyla splněna podmínka důležitého zájmu služby. To však podle krajského soudu samo o sobě neznamená, že žalobci byla fakticky nařízena služba a nikoliv pohotovost. Správní orgány ale vůbec neprokázaly, zda byla žalobci nařízena služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008.

[13] S ohledem na uvedené krajský soud žalovanému uložil, aby doplnil shromážděný spisový materiál a zdůvodnil, proč se jím odkazované dokumenty o nařízení služební pohotovosti vztahují na žalobce v rámci jeho zařazení. Dále žalovanému uložil vysvětlit, jak v případě žalobce probíhala služba a jak se lišila doba, na kterou mu byla nařizována pohotovost, od běžné služby, a to i s ohledem na prováděnou předletovou a obdobnou přípravu a aby v tomto směru odstranil i rozpory plynoucí ze svědeckých výpovědí. Dále žalovanému nařídil objasnit závěry o promlčení žalobcovy nároku na dorovnání ušlého platu za měsíc červenec roku 2005. Konečně pak požadoval, aby žalovaný za součinnosti se žalobcem postavil na jisto, zda žalobce v roce 2011 skutečně zaslal Velitelství vzdušných

sil v Olomouci žádost o doplacení dlužné částky za následující období a jakého období se takové rozšíření nároku týkalo, zda tak učinil také podáním podaným na poště dne 15. 6. 2012, zda takové žádosti byly postoupeny Veliteli VÚ 8407 Praha Kbely, a aby doplnil spis o příslušné listiny, na které odkazuje prvostupňový orgán, a také o listiny, které měl doložit žalobce, existují-li, případně, aby se vyjádřil k žalobcem zmiňované ztrátě těchto listin služebními orgány.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[14] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[15] V kasační stížnosti stěžovatel namítl nesprávnost konstrukce, na níž žalobce založil jeho žalobní námitky, tj. že mu byla služební pohotovost nařízena v rozporu se zákonem, resp. při absenci důležitého zájmu služby. Podle stěžovatele bylo rozhodné pouze to, zda žalobce v dotčeném období, za něž své nároky uplatňuje, plnil služební úkoly, což však neprokázal.

[16] K výtce krajského soudu, že ze spisového materiálu není zřejmé, na základě jakých skutečností byla žalobci služební pohotovost nařízena v letech 2005, 2006 a 2008, stěžovatel odkázal na výpovědi svědků a organizační dokumenty [Směrnice pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006 (dále jen „Směrnice LZS/SAR“), Organizační rozkazy č. 1/2008 a č. 200/2008 a denní rozkazy].

[17] Žalobce si pak byl nepochybně vědom toho, že směny LZS a SAR vykonával v režimu 12 hodin služby a 12 hodin služební pohotovosti, neboť docházku stvrdil svým podpisem. Případná nahodilá činnost v průběhu služební pohotovosti sloužila jako závazný podklad k vyplacení platu. Uvedené skutečnosti vyplývají ze svědeckých výpovědí. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69, z něhož vyplývá, že i v případě nezákonně nařízené pohotovosti je pro případné vyplacení platu rozhodné, zda dotýčný v průběhu pohotovosti vykonával službu.

[18] Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že není zjevná odlišnost mezi činnostmi vykonávanými v rámci služby a pohotovosti. Ze svědeckých výpovědí naopak vyplývá, že žalobce plnil běžné služební úkoly pouze v době výkonu služby a v době pohotovosti byl toliko připraven ke vzletu v případě aktivace. Skutečnost, že v době služební pohotovosti plnil též jiné úkoly na rozkaz nadřízeného (a tyto mu byly započítány jako výkon služby), není *a priori* v rozporu s institutem služební pohotovosti, jehož podstatou je přítomnost vojáka na pracovišti a připravenost plnit služební úkoly. Pokud přitom svědci hovořili o předletové či poletové přípravě v době pohotovosti, jednalo se o let v případě aktivace a s tím související přípravu.

[19] Jedná-li se o otázku promlčení, stěžovatel k výtkám krajského soudu namítl, že ji posoudil totožně jako správní orgán prvního stupně. Pouze doplnil odůvodnění ve vztahu k promlčenému nároku.

[20] Závěrem stěžovatel namítl, že mu krajský soud uložil, aby doplnil spisový materiál. Ten však již obsahuje veškeré relevantní podklady. Absence organizačních rozkazů za roky

pokračování

2005 a 2006 byla nahrazena svědeckými výpověďmi. Stěžovatel shrnul, že zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a další doplnění dokazování by nebylo účelné. Podle stěžovatele žalobce nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval oprávněnost jeho nároku.

[21] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] Žalobce v obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve zpochybnil správnost stěžovatelových tvrzení. Současně se však ohradil i vůči odůvodnění napadeného rozsudku, neboť má za to, že ze shromážděných podkladů již jednoznačně vyplývá oprávněnost jeho nároku. Navrhl tudíž, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl, avšak aby v odůvodnění postavil najisto, že k nařízení služební pohotovosti nikdy nedošlo a stěžovatel je povinen doplatit žalobci plat za vykázané doby služební pohotovosti, včetně všech příplatků, a to za 10 let zpětně.

[23] K argumentaci stěžovatele uvedl, že neexistuje žádný rozkaz (s uvedením jeho jména, příjmení, data, času a místa), jímž by mu byla nařízena služební pohotovost. Ze spisu naopak vyplývá, že byl vždy zařazován do 24hodinové služby. Zdůraznil, že služby LZS a SAR je nezbytné zabezpečovat nepřetržitě. Rozdělení směny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo veskrze formální, toliko za účelem dosažení rozdílného odměňování.

[24] Na podporu svých tvrzení žalobce vznesl několik argumentů. Poukázal na skutečnost, že v rámci výkonu služby a služební pohotovosti podléhají vojáci odlišnému velení. Pokud by byla žalobci skutečně nařízena služební pohotovost, nevztahovala by se na něj Směrnice LZS/SAR, tudíž by mu ani nemohl vydat pokyn ke vzletu službu konající lékař (jako je tomu v případě výkonu služby). Jediný, kdo by tak mohl učinit, by byl kmenový velitel, který se ale v době od 19 h. do 7 h. následujícího dne v místě výkonu služby nezdržoval. Ve skutečnosti však žádný z vojáků nikdy nepochyboval o tom, že i v nočních hodinách podléhá témuž velení jako přes den. Žalobce setrval také na svém tvrzení, že i v době údajně nařízené služební pohotovosti bylo třeba kontinuálně vykonávat předletovou přípravu. Stejně tak zpochybnil argumentaci žalovaného týkající se čerpání dob odpočinku a uvedl, že i v době označené jako služební pohotovost běžně docházelo k provádění letů, aniž by byly posádky vystřídaný.

[25] Žalobce nečinil sporným, že si do výkazů zaznamenával 12 hodin služby a 12 hodin pohotovosti. Takový postup měl však nařízený od velitelů a nemohl činit jinak. Uvedené výkazy se nicméně zpracovávaly se zpožděním několika měsíců a jednalo se pouze o formální podklady, které neodrážely skutečný stav.

[26] Pokud se jedná o rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69, ten dle mínění žalobce trpí zásadní vadou, neboť se vůbec nevypořádává s otázkou, zda byla služební pohotovost nařízena, a pokud ano, zda to bylo na dobu výkonu služby. Nutnost prokazovat, jakou činnost žalobce v době služební pohotovosti vykonával, by přicházela v úvahu pouze tehdy, pokud by měl žalobce na dobu služební pohotovosti plánovaný nepřetržitý odpočinek mezi směnami. V posuzované věci tomu tak nebylo, přičemž i ze svědecké výpovědi vyplývá, že každý voják předem věděl, že bude na pracovišti zajišťovat 24hodinovou směnu. Úvahy krajského

soudu v nynější věci by tak mohly *ad absurdum* vést až k situaci, že by bylo přezkoumáváno, jakou činnost (a zda vůbec nějakou) žalobce vykonával i v době nařízeného výkonu služby (v některých dnech vůbec ke vzletu vrtulníku ani v době výkonu služby nemuselo dojít). V této souvislosti zdůraznil, že i v době údajné služební pohotovosti byly vykonávány lety na záchranu života v rámci služby LZS či SAR. Pakliže krajský soud shledal, že nařízení služební pohotovosti bylo nezákonné, nemohl současně aprobovat nezákonný stav spočívající v nevyplacení služebního platu.

[27] Žalobce se dále vyjádřil k obsahu svědeckých výpovědí. Jediným svědkem, který vypověděl, že vydával ústní rozkazy o nařízení služební pohotovosti, byl Ing. J. J. Jeho výpověď je však nevěrohodná a nepravdivá, neboť ani jeho zástupce Ing. Š. vydávání ústních rozkazů nepotvrdil. Je tedy otázkou, kdo by tak činil v době nepřítomnosti Ing. J. Je rovněž nelogické, aby Ing. J. vydával písemné rozkazy o nařízení výkonu služby a následně obcházel jednotlivé vojáky, aby jim ústně nařídil, že od 19 h. již nemají službu, ale služební pohotovost. Od konce roku 1998 do 30. 11. 2005 existovaly jen písemné rozkazy velitele letky o nařízení výkonu služby na celých 24 hodin, aniž by zde byla zmínka o rozdělení služby. V době od 1. 12. 2005 do 30. 9. 2008 byl velitelem letky Ing. M. P. a jeho zástupcem Ing. V. E. I k této době existují písemné rozkazy o nařízení služby na 24 hodin, velitel letky přitom popřel, že by komukoliv ústně nařizoval služební pohotovost.

[28] Ve vztahu k promlčení žalobce odkázal na obsah samotné žaloby. Zdůraznil, že je třeba zabývat se komplexně celým obdobím od roku 1998. Pokud mu byl po celé uvedené období plat odpírán, je vyloučeno, aby se jednalo o omyl. Z obsahu spisu naopak vyplývá, že nezákonný postup služebních orgánů byl od počátku motivovaný toliko finanční úsporou.

[29] S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.

[31] Podstatou nyní projednávané věci je posouzení zákonnosti způsobu, jakým byly od roku 1998 minimálně do roku 2008 zabezpečovány služby LZS a SAR v rámci 233. vrtulníkové letky na letišti Plzeň-Líně, a s tím související oprávněnosti uplatněných platových nároků vojáků zařazovaných do uvedených služeb, zde konkrétně žalobce. Shodnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné již ve svých rozsudcích ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021 - 40, či ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 As 263/2021 - 34. Závěry v nich uvedené k předmětným otázkám jsou přitom plně použitelné i v nyní projednávané věci, a proto z nich Nejvyšší správní soud rovněž v posuzované věci vychází; neshledává totiž důvod se od nich odchýlit.

[32] V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel byl jako voják 233. vrtulníkové letky v Plzni-Líních zařazován do služeb LZS či SAR. Služby vykonávané žalobcem byly

pokračování

stanoveny v režimu 12 hodin „standardní“ služby (od 7 do 19 h.), na niž bezprostředně navazovalo 12 hodin služební pohotovosti. Mezi účastníky řízení však nepanuje shoda, zda byla žalobci služební pohotovost nařízena a zda rozdělení 24hodinové směny nebylo toliko formální, tj. zda žalobce z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nevykonával službu.

[33] Problematika služební pohotovosti je upravena v § 30 zákona o vojácích z povolání, podle nějž, *vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídit vojákovi služební pohotovost*. Podle odst. 2 téhož ustanovení se služební pohotovostí rozumí *přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby*.

[34] Krajský soud vycházel v přezkoumávaném rozsudku z předpokladu, že pro posouzení oprávněnosti nároku žalobce na doplacení ušlého platu je nezbytné posoudit tři okruhy otázek: 1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena, 2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem) a 3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt).

[35] Obdobného schématu se držel Nejvyšší správní soud i ve výše citovaných rozsudcích a neodchýlí se ani od nich ani v nynější věci. Pokud jde o otázku formálního nařízení služební pohotovosti, krajský soud se jím velmi podrobně zabýval v odstavcích 17. až 30. napadeného rozsudku. Dovodil, že spisový materiál neobsahuje podklady, z nichž by vyplývalo, že žalobci byla nařízena služební pohotovost ve vztahu k letům 2005, 2006 a 2008 (tj. nejsou v něm založeny žádné rozkazy, které by tuto skutečnost ve vztahu k žalobci dokládaly). Proti uvedenému závěru se ohradil stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž odkázal především na obsah organizačních rozkazů ve spojení s denními rozkazy. V případě absence konkrétních rozkazů pak poukázal na obsah svědeckých výpovědí, z nichž dle jeho mínění jednoznačně vyplývá, že k nařízení služební pohotovosti došlo.

[36] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že bude-li se zabývat otázkou existence rozkazů, jimiž měla být žalobci nařízena služební pohotovost, bude tak činit ve vztahu k období právě let 2005, 2006 a 2008. Nároky za dřívější období označily správní orgány za promlčené, čemuž přisvědčil i krajský soud, který neshledal, že by byla námitka promlčení ze strany správních orgánů uplatněna v rozporu s dobrými mravy. K totožným závěrům již ostatně dospěl v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69, Krajský soud v Ostravě. Vzhledem k tomu, že otázka promlčení žalobcem uplatněných nároků před rokem 2005 již byla soudy pravomocně rozřešena (k problematice promlčení se nevztahuje žádná kasační námitka vyjma určitých nejasností ohledně období měsíce července 2005 - k tomu viz níže), Nejvyšší správní soud z těchto závěrů vychází. V řízení o kasační stížnosti jsou tedy předmětem posouzení toliko nároky za období tří let před podáním žádosti.

[37] Ve vztahu k uvedenému období se kasační soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že žalobci nebyla služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008 formálně nařízena, respektive, že správní spis neobsahuje žádné podklady, z nichž by nařízení pohotovosti žalobci vyplývalo. Vzhledem k tomu, že se krajský soud uvedené otázce věnoval velmi

podrobně, nepovažuje kasační soud za potřebné obsáhle opakovat již jednou vyřčené. Vyjádří se tedy již jen poměrně stručně s tím, že ve zbytku odkazuje na relevantní pasáže přezkoumávaného rozsudku.

[38] Odvolává-li se stěžovatel na existenci organizačních rozkazů, nelze přehlédnout, že k období let 2005 a 2006 správní spis žádné organizační rozkazy neobsahuje. Ve spise jsou založeny pouze části organizačních rozkazů ze dne 2. 1. 2007, 2. 1. 2008 a 30. 9. 2008. Jen prvně uvedený organizační rozkaz však obsahuje relevantní pasáže ve vztahu k členění služeb LZS a SAR, dále k režimu, v jakém byly vykonávány, jakož i k otázce nařizování služební pohotovosti pro rok 2007. Příloha tohoto rozkazu se věnuje mimo jiné stanovení časového rozvrhu směn LZS a SAR s tím, že doba od 19 h. do 7 h. následujícího dne je označena jako „pohotovost na pracovišti“. V příloze je dále uvedeno, že „*velitel 233. vrl. zabezpečí uveřejnění plánu pracovní doby příslušníků letky zařazovaných do LPZS ve svém rozkaze, velitel 232. vrl. a náčelník skupiny záchranné a výsadkové přípravy v rozkaze velitele 23. zVrL vždy týden dopředu (poslední prac. den v týdnu - na týden následující).*“ Naopak výňatky organizačních rozkazů z roku 2008 sice zmiňují, že směny LZS a SAR jsou dílem slouženy v rámci pohotovosti, o jejím nařizování však nic nestanoví.

[39] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že k části sporného období (roky 2005 a 2006) organizační rozkazy ve spise absentují. Rozkazy z roku 2008 obsahují více či méně kusé informace o služební pohotovosti, z žádného z nich však nelze dovodit její nařízení přímo ve vztahu k žalobci. Jedná se totiž o obecné dokumenty, které nestanovují žádné povinnosti konkrétním vojákům sloužícím směny LZS a SAR. Kasační soud souhlasí s žalobcem, že předpokladem prokázání formálního nařízení služební pohotovosti je existence „personálního“ rozkazu jmenovitě ve vztahu k dotčenému vojákovvi (v nynější věci k žalobci), a to i s uvedením data, času a popřípadě místa, v němž bude držet pohotovost. Těmto požadavkům nemohou výše zmíněné organizační rozkazy z roku 2008 dostát.

[40] Tvrdí-li stěžovatel, že k nařízení pohotovosti došlo organizačními rozkazy ve spojení s denními rozkazy, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správní spis obsahuje pouze několik týdenních (či denních, jak je označuje stěžovatel) rozkazů obsahujících rozpis směn LZS a SAR na jednotlivé dny se jmény vojáků zařazených do služby (příkladmo rozkaz ze dne 16. 1. 2008, v podrobnostech viz bod 21 rozsudku krajského soudu). Z předmětných rozkazů nicméně nevyplývá, že by měla být část směny vykonávána v režimu služební pohotovosti, ale naopak se jeví tak, že celých 24 hodin představuje „standardní“ výkon služby. Přestože žalobce byl zařazován do směn SAR, za daného stavu nelze mít za prokázané, že by mu byla služební pohotovost nařízena. Za roky 2005 a 2006 není ve spise založen žádný organizační rozkaz a výňatky organizačních rozkazů z let 2008 o nařizování služební pohotovosti nehovoří.

[41] Absence části písemných podkladů si je vědom i stěžovatel. V této souvislosti odkazuje na obsah svědeckých výpovědí, které jsou podle jeho mínění způsobilé chybějící písemnosti nahradit. Zejména tvrdí, že svědecké výpovědi prokazují existenci organizačních rozkazů z let 2005 a 2006, a dále uvádí, že denní rozkazy ohledně určení vojáků do služební pohotovosti byly vydávány ústně. Pokud se jedná o organizační rozkazy, Nejvyšší správní soud již shora vyložil, že ty samy o sobě nepředstavují podklady, na jejichž základě by byla jakémukoliv konkrétnímu vojákovvi nařízena pohotovost. K otázce vydávání denních rozkazů ústní formou pak vykazují svědecké výpovědi značné

pokračování

rozpory. Ačkoliv někteří ze svědků vydávání ústních rozkazů potvrdili (zejména Ing. J.), jiní dotazovaní uvedený postup striktně odmítli. Kupříkladu Ing. P. uvedl, že vojáky vždy určoval do služby na celých 24 hodin a vydávání ústních rozkazů výslovně popřel. Rozdělení služby na „režim 12/12“ označil za veskrze formální. S ohledem na nejednotně vyznívající svědecké výpovědi proto nelze učinit stěžovatelem zastávaný závěr, že by z nich vyplývalo nařizování služební pohotovosti (tím méně pak konkrétně ve vztahu k žalobci). Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že podobně jako žalobce považuje za nelogické, aby velitel vydával písemné rozkazy, jimiž určil jednotlivé vojáky do 24hodinové služby (viz bod 39 napadeného rozsudku pojednávající o obsahu výpovědi svědka Ing. Š.), a vedle toho následně týmž vojákům ústně nařizoval, že na dobu od 19 do 7 h. mají být připraveni „pouze“ v režimu služební pohotovosti.

[42] V neposlední řadě nařízení služební pohotovosti neprokazují ani další stěžovatelem odkazované dokumenty jako je Směrnice LZS/SAR, či předpis Let-1-1. Jedná se o dokumenty organizačního charakteru, které nestanovují povinnosti konkrétním osobám.

[43] Podklady shromážděné správními orgány tedy neskytají oporu pro závěr, že žalobci byla formálně na části směn SAR (LZS) v době od 19 do 7 h. následujícího dne nařízena služební pohotovost. Námitka stěžovatele, že soud posoudil otázku nařízení služební pohotovosti chybně, je proto nedůvodná.

[44] Pro úplnost soud doplňuje, že i když stěžovatel žalobci vytýká neprokázání oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu, ve vztahu k nařizování služební pohotovosti to byly právě správní orgány, které tížilo důkazní břemeno. Žalobce může jen stěží prokazovat negativní skutečnost (že mu nebyla služební pohotovost nařízena). Správní orgány přitom nebyly schopny ani za dobu více než 13 let od zahájení řízení snést důkazy, z nichž by nařízení služební pohotovosti vyplývalo. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shrnuje (aniž by byl služebním orgánům poskytován prostor pro doplnění dalších podkladů), že žalobci nebyla služební pohotovost v souvislosti s výkonem služeb LZS a SAR v letech 2005, 2006 a 2008 nařízena. Ostatně žalovaný v této souvislosti zjevně ani žádnými dalšími důkazy nedisponuje, neboť i v kasační stížnosti dává najevo, že předložené podklady jsou dostačující a není zřejmé, jaké další důkazy by měl obstatat.

[45] Navzdory právě uvedenému je však kasační soud přesvědčen, že zjištěné nedostatky spočívající v neexistenci bezvadných rozkazů o nařízení služební pohotovosti v letech 2005, 2006 a 2008 ještě samy o sobě nesvědčí o oprávněnosti nároku žalobce. Z obsahu správního spisu a ostatně i z jednotlivých podání žalobce v průběhu soudního řízení (ať již ze žaloby či vyjádření ke kasační stížnosti) je totiž patrné, že žalobce si byl rozdělení směny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti vědom.

[46] Zda byl takový postup služebních orgánů v souladu se zákonem a zda se nejednalo o rozdělení čistě účelové, je pak otázkou, jíž se bude soud v tomto rozsudku dále zabývat. Není ovšem pochyb o tom, že i když z formálního hlediska nebyla služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008 řádně nařízena, žalobce měl povědomost o tom, že vykonává 24hodinové směny, z nichž doba od 19 do 7 h. je mu vykazována jako služební pohotovost. Od toho se odvíjela i odlišná výše finanční odměny než v době výkonu „standardní“ služby (tj. od 7 do 19 h.). Pokud by tedy existoval důležitý zájem služby

pro nařízení pohotovosti (byť z formálního hlediska řádně nařízena nebyla) a současně by vojáci v určeném období fakticky pouze drželi pohotovost (aniž by pravidelně vykonávali činnosti, které jsou náplní služby LZS a SAR), nemohl by být žalobcův nárok na doplacení ušlého platu oprávněný.

[47] S ohledem na tuto skutečnost se Nejvyšší správní soud dále zabýval podmínkou pro nařízení pohotovosti vyplývající z § 30 zákona o vojácích z povolání, jíž je existence důležitého zájmu služby. Krajský soud se touto otázkou zabýval pouze ve vztahu k roku 2007 (viz bod 32 napadeného rozsudku), v němž shledal, že tento důležitý zájem služby v roce 2007 neexistoval, resp. nebyl prokázán. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá.

[48] Kasační soud přitom považuje za nezbytné (i s ohledem na již neúnosnou délku řízení) vyjádřit se k této problematice i v návaznosti na zbylé roky 2005, 2006 a 2008.

[49] Stěžovatel spatřoval důležitý zájem služby v tom, že službu LZS a SAR je s ohledem na mezinárodní závazky nezbytné zabezpečit po celý rok, a to 24 hodin denně. Nepovažoval za nic závadného, aby byla část této doby pokryta pouze služební pohotovostí. S uvedeným názorem však kasační soud nesouhlasí. Služební pohotovost představuje výjimečný institut, který typicky nastupuje v případě nutnosti pokrytí nahodilých, a ne zcela předvídatelných událostí (a to ať již kupříkladu v důsledku náhlé zdravotní indispozice vojáka, či jakékoliv z vnějších příčin, která vyústí v nutnost povolání většího množství vojáků, než je obvyklé). Lze ji užívat pouze v nezbytně nutné míře, a nikoliv k pokrytí pravidelné činnosti, jejíž výkon je nezbytně trvale zajistit.

[50] Důležitý zájem služby nelze spatřovat v nutnosti zajištění běžné náplně služby, a to ani v případě dlouhodobého nedostatku personálu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 - 126, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č. j. 11 Ad 7/2015 - 47). Právě o takovou situaci se přitom zjevně jednalo v nyní posuzované věci (viz např. výpovědi Ing. P. či Ing. H.). Služební pohotovost nebyla užívána v reakci na mimořádné události, nýbrž jako běžný prostředek zajištění chodu letky, o čemž svědčí i skutečnost, že byla plánována na rok dopředu, pro účely pokrytí části všech směn LZS a SAR. Je tedy zjevné, že v posuzované věci nebyl dán důležitý zájem služby, jak vyplývá z § 30 zákona o vojácích z povolání.

[51] Na tomto místě proto činí Nejvyšší správní soud dílčí závěr, že pro nařízení služební pohotovosti v žádném z posuzovaných roků (2005 až 2008) nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek, a to předpoklad pro využití služební pohotovosti z důvodu existence důležitého zájmu služby. Pro období let 2005, 2006 a 2008, jak již bylo shora uvedeno, nadto chyběla i další náležitost, a to průkaz o řádném nařízení služební pohotovosti žalobci.

[52] Pro posouzení oprávněnosti nároku žalobce je však potřeba zodpovědět také otázku, jaká byla faktická náplň činnosti v době od 19 do 7 h., tj. v době označené jako služební pohotovost. Na tento aspekt klade důraz i stěžovatel, který má za to, že žalobce v tomto ohledu neunesl důkazní břemeno.

[53] Krajský soud vycházel při rozřešení uvedené otázky částečně z organizačních dokumentů založených ve spise, především však z obsahu svědeckých výpovědí, které podrobně zrekapituloval (viz zejména body 38 až 46 napadeného rozsudku). Uzavřel

pokračování

přitom, že jakkoliv nejsou svědecké výpovědi zcela jednotné, lze z nich dovodit, že i v době služební pohotovosti vykonávali vojáci stejné činnosti jako v době výkonu služby. Nejasnosti však panovaly ohledně toho, jak probíhala letová a obdobná příprava. Krajský soud tudíž v napadeném rozsudku stěžovateli uložil, aby se touto otázkou zabýval. Ke zmiňovaným závěrům má však Nejvyšší správní soud dále uvedené výhrady, pro něž některé závěry krajského soudu korigoval.

[54] Především není zřejmé, z jakého důvodu klade krajský soud zvýšený důraz na to, aby stěžovatel objasnil, jakým způsobem probíhala letová příprava. Na základě přesvědčení kasačního soudu se jedná o otázku zcela podružnou, neboť již na základě dosud shromážděných podkladů je patrné, že rozdělení služeb LZS a SAR na 12 hodin „standardního“ výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo veskrze formální.

[55] Pokud jde o svědecké výpovědi, je pravdou, že nejsou zcela bezrozporné. Někteří svědci totiž uváděli, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí nebyl žádný rozdíl (zejména Ing. P., Ing. H.), jiní pak tvrdili, že vojáci v době od 19 do 7 h. následujícího dne drželi pouze hotovost a mohli odpočívat či se seznamovat s úkoly pro další období (viz výpověď Ing. J. či Ing. K.). V zásadě ze všech svědeckých výpovědí nicméně vyplývá (na což ostatně upozornil i krajský soud), že určitou činnost vojáci vykonávali, a to ať se již jednalo toliko o lety na záchranu lidského života a lety k pátrání, či o předletovou a poletovou přípravu, nebo dokonce o další činnosti, jako je výcvik, lety na udržení a obnovení rozlétanosti apod.

[56] Podle mínění Nejvyššího správního soudu tak lze mít za prokázané, že vojákům, kteří formálně vykonávali službu LZS a SAR v režimu služební pohotovosti, byla v jejím průběhu nařizována minimálně činnost, která je právě hlavní náplní uvedených služeb (tj. lety za účelem záchrany života či pátrání). To ostatně vyplývá již z podstaty věci, neboť režim 12/12 sloužil právě k zabezpečení služeb LZS a SAR, které je nezbytné vykonávat nepřetržitě. V daném případě se přitom nejednalo o situaci, kdy by i v nočních hodinách (či přesněji v době od 19 do 7 h.) někteří vojáci vykonávali „standardní službu“ LZS a SAR a jiní byli připraveni v režimu služební pohotovosti pro případ nutnosti povolání dalších vojáků do služby (např. jako posil či náhrady v důsledku náhlé indispozice pravidelného člena posádky). Vojáci, kteří se měli nacházet v režimu služební pohotovosti, totiž toho času představovali jediné členy letky připravené k provádění úkolů služeb LZS a SAR. Tímto způsobem pak velitelství letky plánovaně zajišťovalo její provoz v průběhu celého roku (na základě již výše zmiňovaných organizačních rozkazů).

[57] Nejvyšší správní soud proto nemá pochyb o tom, že rozdělení směn LZS a SAR bylo čistě formální a účelové, zřejmě vedené snahou o finanční úsporu či v důsledku dlouhodobé personální poddimenzovanosti letky (jak to ostatně vyplývá i ze svědeckých výpovědí). Soud nemůže vyloučit, že vojáci určení do služeb LZS a SAR podstatnou část doby označené jako služební pohotovost žádné faktické úkoly nevykonávali a že se kupříkladu mohli věnovat i odpočinku. To však nic nemění na skutečnosti, že to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby LZS a SAR, stejně jako v době od 7 do 19 h. Přitom doba ke vzletu vrtulníku činila čtyři minuty přes den a deset minut v noci pro vrtulník LZS, deset minut v jakoukoliv denní dobu pak pro vrtulník SAR.

[58] Ačkoliv správní spis neobsahuje podrobné informace o náplni služeb LZS či SAR, přinejmenším z něj vyplývá, že jejich specifická povaha spočívá v neustálé připravenosti ke vzletu vrtulníku, přestože k němu fakticky nemusí dojít. V době od 7 do 19 h. byli přítomni vojáci zařazení do služby LZS a SAR finančně ohodnoceni za výkon služby, a to bez ohledu na to, jakou činnost (a zda vůbec nějakou) fakticky vykonávali. Neposuzovalo se tedy, zda došlo k aktivaci vrtulníku či nikoliv. Stěžovatel přitom nepředestřel žádné relevantní argumenty, pro něž by mělo být na dobu od 19 do 7 h. nahlíženo jinak. Sám uvádí, že vojáci museli být připraveni ke vzletu vrtulníku (přičemž se na ně vztahovaly shora zmiňované časové limity 4 minuty, resp. 10 minut) a v kasační stížnosti dokonce připouští, že jim byly nařizovány i jiné činnosti. Tyto skutečnosti tedy ve svém souhrnu svědčí ve prospěch závěru, že pro rozdělení směn neexistoval žádný legitimní důvod a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce se jednalo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích), která nemůže požívat právní ochrany.

[59] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalobci, jakožto vojáku vykonávajícímu službu SAR (LZS) nebyla v rozhodném období formálně nařízena služební pohotovost (s výjimkou roku 2007) a pro její nařízení nebyla ve všech posuzovaných letech splněna ani podmínka existence důležitého zájmu služby (či taková skutečnost minimálně neplyne ze spisu a ani ji nikdo netvrdil). Přitom v době označené jako služební pohotovost vykonávali vojáci (včetně žalobce) tutéž činnost, která je náplní služby v rámci úkolů LZS a SAR, a to zcela pravidelně. Z materiálního hlediska tedy žalobce vykonával 24hodinové služby, za které mu náleží příslušný plat, včetně případných dalších příplatků.

[60] Nejvyšší správní soud se dále zabýval rovněž stížnostní námitkou promlčení uplatněných nároků v rozsahu, jak tuto uplatnil stěžovatel. Ten se především ohradil vůči závěru krajského soudu, že rozsah promlčených nároků posoudil odlišně oproti správnímu orgánu prvního stupně, konkrétně pak nárok na služební plat za měsíc červenec 2005.

[61] K tomu kasační soud uvádí, že správní orgán prvního stupně nárok na plat za červenec roku 2005 posoudil jako promlčený. Přitom za poslední den pro jeho uplatnění označil 16. 8. 2008. Ze správního spisu je však patrné, že žádost o náhradu tohoto platu žalobce podal dne 12. 8. 2008. Stěžovatel pak dospěl k závěru, že promlčeny byly žalobcovy nároky za červenec roku 2005 (a všechny dřívější). Přitom uvedl, že posledním dnem, kdy mohl tento nárok žalobce uplatnit, byl den 16. 7. 2008, neboť splatnost platu za červenec nastala dne 15. 7. 2005. Argumentoval přitom § 681 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání, podle něhož je nárok na služební plat splatný 15. den kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy nárok na služební plat vznikl. Tímto dnem tak v případě platu za měsíc červenec 2005 byl den 15. 8. 2008. Za těchto okolností je zjevné, že stěžovatel posoudil otázku promlčení částečně odlišně, aniž však vysvětlil, jak se jeho korekce úvah správního orgánu prvního stupně promítla do výroku napadeného rozhodnutí. Tuto disproporci krajský soud posoudil správně a nepochybil, pokud stěžovateli uložil se jí v dalším řízení zabývat (viz body 55 a 68 napadeného rozsudku). I tato kasační námitka je nedůvodná.

[62] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn, kasační stížnost proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[63] Nejvyšší správní soud námitkám stěžovatele nepřisvědčil. Navzdory tomu byl ale nucen korigovat část argumentace krajského soudu. Jakkoliv totiž souhlasí s jeho závěrem, že napadené rozhodnutí neobstojí, a proto přikročil k jeho zrušení, nesdílí některé jeho závěry, na základě nichž žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení.

[64] Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje, že z dosud shromážděného materiálu jednoznačně plyne oprávněnost nároku žalobce na doplacení ušlého platu, a v uvedeném tudíž korigoval úvahy krajského soudu, který stěžovateli uložil doplnit spisovou materii a odstranit existující rozpory v dosavadních skutkových zjištěních a zejména svědeckých výpovědích. To již Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné z důvodů shora vyslovených.

[65] Při novém posouzení věci je tedy stěžovatel vázán jak závěry krajského soudu (v tom rozsahu, v němž je kasační soud aproboval, resp. v němž zůstaly kasační stížnosti, a tudíž i tímto rozsudkem, nedotčeny - srov. zejména závěry krajského soudu v odst. 69 a 70 napadeného rozsudku), tak závěry uvedenými v tomto rozsudku. Především tak musí vycházet z názoru vyjádřeného kasačním soudem, že nárok žalobce na doplacení ušlého platu za dobu, kdy mu měla být nařízena služební pohotovost v letech 2005 (počínaje srpnem) až 2008 (včetně případných dalších příplatků), je důvodný. Na jisto je pak třeba postavit otázku promlčení platu za červenec 2005. Je na stěžovateli, aby poté určil (s ohledem na zjištěné odsloužené doby), jaká bude konkrétní výše tohoto nároku.

[66] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobce má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[67] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku 714 Kč odpovídající této dani v sazbě 21 %. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu